

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد

۲۰۲۰/۱۲/۲۱

لیکوال: محمد محق
ژباړن: محب زغم

ماته بېړی او زورورې څپې

د دیني افراطیت د ریښو او نښانو راسپړنه

دیار لسمه برخه

له بدی څخه کرکه که له بدانو څخه کرکه؟

یوه مهمه پوښتنه چې د کرکې په مبحث کې پیدا کېږي، دا ده چې له بدو انسانانو څخه، له مجرمو او تباهاکارو انسانانو څخه کرکه کول نه دي په کار؟ که له هغو کسانو څخه کرکه ونه لرو چې جرم او جنایت کوي او نورو ته زیان اړوي، نو خلک به لا بدی ته ونه هڅېږي؟ د بدیو په مقابل کې له نبوي حدیثونو سره سم په ژبه پا په لاس عکس العمل ونه کړو؟

دا پوښتنې معقولې دي، خو دلته ځینې باریکۍ دي. بدی، انحراف، او جرم د ناروغۍ غونډې دي. که څوک ناروغ وي، نو د زړه سوي او خواخوږۍ وي او باید د ژغورلو لپاره یې یو څه وکړو. خو که له هغه څخه کرکه وکړو، د ژغورلو لپاره خو به یې هسي هم څه نه کوو، بلکې لا ورباندې غوسه کېږو هم. که طبیب له خپل بیمار سره همداسې وکړي، نو وضعیت به څنگه شي؟

کېدای شي دلته مناقشه وکړو او ووايو چې له بیمار سره د مجرم قیاس کول، سم نه دي. دا هم ویلی شو چې قیاس کول تل دقیق نه وي او د څو ورته والیو په وجه پر توپيرونو سترګې نه شو پټولی. خو که د ارواپوهانو، ټولنپوهانو او وګړپوهانو څېړنې په پام کې ونیسو او د دې څانګو پر علمي معلوماتو تکیه وکړو، وبه گورو چې هېڅ انسان له مورده مجرم نه زېږي او هېڅ مور مجرم نه زېږوي. دا باندني عاملونه دي چې وګړي د ټولنیزو انحرافاتو او جنایتونو خوا ته کاږي. په دې عاملونو کې له کورنۍ روزنې څخه رانیولې د زده کړې تر محیط او ټولنیزو ډلو او محرومیتونو او ایډیالوژیو او مذهبي او سیاسي تبلیغاتو او نورو شیانو پورې شامل دي. هغه کسان چې د جرم او جنایت کندی ته لویږي یا د نورو قومي، مذهبي یا سیاسي ډلو په اړه زیان اړوونکي نظرونه لري، اغلباً پخپله د ناوړو شرایطو قرباني وي. دا سمه ده چې هغوی په مطلوب وضعیت کې نه دي او ځینې باورونه، خبرې یا کړنې یې د نقد او کله کله د مخالفت وړ دي، خو دا له هغوی څخه کرکه کول نه توجیه کوي. نو خپل کار باید په زرینه اخلاقي قاعده وتلو. که مور پخپله د همداسې شرایطو قرباني شوي وي او په همدې ناوړه وضعیت اخته وي، نو کوم کار به سم و: دا چې له مور څخه کرکه وشي، که دا چې له دې ناوړه وضعیت څخه مو د ژغورولو هڅه وشي؟ کېدای شي د دې وضعیت قرباني زموږ د کورنۍ یو غړی، یو ټولګیوال مو، یو هم ژبی مو، هم مذهبی مو، او یو داسې څوک وي چې له مور سره ګډې ځانګړنې لري.

معقوله خبره دا ده چې له بدی او زیان اړوونکو باورونو او غلطو او مضرو خبرو څخه کرکه وشي. مور په اخلاقي لحاظ باید توکمپالنه بده وګڼو، خو که څوک توکمپال وي، هغه باید ناروغ وګڼو او د ژغورولو لاره ورته وګورو او که زموږ هڅې بې ګټې وي یا مو څه له لاسه نه کېدل، نو باید د داسې کسانو د مهارولو لپاره قانوني لارې چارې وګورو چې نورو ته یې زیان ونه رسېږي. همدارنګه نور ناوړه چلندونه او ناسمي ځانګړنې هم همداسې درواخله.

د پاڼو شمېره: له 1 تر 3

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رایرلو مخکې په خیر و لولئ

په دې باره کې د قرآن کریم تعبیر څومره ښایسته او له پنده ډک دی: "و کرّه الیکم الکفر و الفسوق و العصیان" یعنې کفر او فسق او معصیت یې ستاسو لپاره مکروه کړي دي، خو دا یې نه دي ويلي چې کافر او فاسق او عاصي یې مکروه کړي دي. همدارنگه ويلي یې دي: "و ینهی عن الفحشاء و المنکر و البغی" یعنې له فحشا او منکر او تېري څخه یې منع کړي دي، نه یې دي ويلي چې د فحشا او منکر او تېري له عاملانو څخه. له بدې څخه کرکه لازمه ده، خو له بدانو څخه کرکه نه. البته کرکه نه کول، دا معنا نه لري چې گواکې له هغوی سره به موافق یو یا به هېڅ ورته نه وایو. مور حق لرو چې د چا یا بلې ویناوي او کړنې نقد کړو. مور حق لرو چې د قانون په چوکاټ کې له چا یا له بلې سره خپل مخالفت وکړو خو دا د کرکې معنا نه لري.

له کرکې سره د مقابلي لارې:

له کرکې سره د مقابلي لپاره څه کولی شو؟ لومړنی گام دا دی چې د کرکې په بدې وپوهېږو. ټولنه باید دې نتیجې ته ورسېږي چې کرکه اروايي ناروغي ده او د کرکې خپرول لا سخته ناروغي ځکه چې د ټولني روغ وگړي هم په دې ناروغي اخته کوي. تر دې لوی گامونه هم اخیستلی شو، البته د تعلیم په مرسته، د قانون په مرسته او د عمومي فرهنگ په مرسته.

تعلیمي نظام باید هم د اخلاقو په درسونو کې، هم د اجتماعیاتو په درسونو کې او هم د روزنې په عملي میتودونو شاگردانو ته د کرکې او د کرکې د خپرولو بدې او زیانونه ور وپېژني. په کرکې اخته ذهنیتونه باید وننگول شي او باید نقد شي. باید نظري او عملي تمرینونه وي چې د شاگردانو ذهن او اروا له دې ناروغي څخه خوندي کړي. له کرکې څخه د ماشومانو او زلمکیو او پیغلوتو د روح پاک ساتل د روزنې یو اصل وي چې په مختلفو تعلیمي پروژو کې تکرار شي او دا اصل د هغوی د شخصیت په یوه ژور او رېښه لرونکي ارزښت واورې.

پر تعلیم سربېره، قانون او قانوني مقررات بل میکانیزم دی چې ټولنه له دې ناروغي څخه خوندي کولی شي. په قانون کې کولی شو هم د کرکې او د کرکې د خپرولو واضح تعریف وړاندې کړو چې ابهام یې لري شي، هم یې څرگند مصداقونه وړاندې کړو، او هم ورسره قانوني چلند په ډاگه کړو. قانونه باید د حقیقي او حقوقي شخصیتونو او وگړو وظيفي ورته څرگندي کړي چې څنگه دي د کرکې له خپرولو څخه ځان وساتي. همدارنگه کرکجنې خبرې او کړنې باید قانوني جرم وگڼل شي. د کرکې مختلف ډولونه لکه دیني، مذهبي، قومي، توکمیزه، ژبنيزه، او ان سیاسي او ټولنیزه کرکه باید جلا جلا تعریف شي او د هرې یوې لپاره له هغ زیان سره سم چې ورته راولاړېږي، جزاگانې وټاکل شي. د کرکې او د کرکې د خپرولو په مقابله کې د قانون صلاحیت به دا ښکارنده په ټولنه کې ختمه او یا را کمه کړي او ورباندې د ټولني د اخته کېدو کچه به کمه کړي.

قانون او تعلیم هله په خپل کار کې پوره بریالي کېږي چې فرهنگ هم ورسره لاس ورکړي. فرهنگ د ارزښتونو دروني کول دي. تعلیم او قانون د اخلاقي ارزښتونو لپاره لاره هواروي چې په فرهنگ کې وده وکړي، خو پر دغو دوو سربېره، لا نورې چارې باید ترسره شي. شعر، ادب، داستان، ننداره، فیلم، موسیقي او لیدنیز او تجسمي هنرونه ټول د اخلاقي او انساني ارزښتونو په تقويي او د ټولني په جوړولو کې خپل خپل نقش لري. د فرهنگ د رغولو دغه شبکه هم د کرکې او هم د نورو ټولنیزو آفاتو په مخنیوي کې حیاتي نقش لرلای شي.

هغه ټولني چې دا آفتونو یې مهار کړي دي، یوازې یې د ټولني د رهبرانو په اخلاقي سپارښتنو یا د اخلاقو د معلمانو په نصیحتونو دا کار نه دی کړی. په عمل کې یو لښکر د شاعرانو، ادیبانو، او هنرمندانو په خلاقو او په زړه پورې لارو د داسې اعمالو بدرنگی ښودلې دي او ټولنه یې له ککړېدو ساتلې ده. زموږ په ټولنه کې د کرکې او د کرکې د خپرولو په ډگون، د ردایلو د اصلاح او مقابلي لپاره فرهنگي میکانیزمونه تقریباً نشته.

دا چې قانون، تعلیم، او فرهنگ کمزوري وي، داسې فرصتونه برابرېږي چې کارمند په خپل اداري محیط کې، ویناوال په دریځ کې، لیکوال په ټولنیزو شبکو کې، او کله کله تحلیلگر په عمومي رسنیو کې داسې خبرې وکړي چې کرکه خپروي، هغه که قومي کرکه وي، که مذهبي، که دیني کرکه. د کرکې د خپرولو جوتې بېلگې دا دي چې څوک دې له خپلو همټوکمو، همزېبو، همسلکو، همذهبو ... نه بهر کسان بد معرفي کړي.

د دیني کرکې خپرول:

د کرکې د خپرولو په ډولونو کې، ښایي تر ټولو خطرناکه هغه یې د دیني کرکې خپرول وي. وجه یې دا ده چې دا ډول کرکه له قدسي ښکارندې سره غوټه کېږي او د کرکې لپاره د معنوي او اخروي مکافاتو وعده کېږي. د کرکې د خپرولو نور ډولونه په آسانی سره د تشخیص د مقابلي وړ دي. څوک چې یوازې خپل توکم تر ټولو غوره توکم گڼي او نور توکمونه ټیټ او حقیر بولي، پر دې سربېره چې د دې خپلې خبرې لپاره علمي او ادبي تکیه نه لري، په آسانی

سره يې په وړاندې درېدلې شو او ويلې شو چې د نورو توکمونو وگړي هم انسانان دي، کرامت او شرافت لري، د انساني مدنيت په پرمختگ کې يې ونډه لرلې ده، او داسې نور دليلونه. خو که څوک يوازې د خپل دين يا مذهب لارويان تر ټولو غوره مخلوق وگڼي او نور خلک يوازې په دې چې د هماغه دين او مذهب په جغرافيا کې نه دي زېږېدلي، له ټولو فضايلو محروم گڼي، او بيا د فضيلت او رذيلت د دغه وېش لپاره ديني روايتونه راوړي، او په غيب او ماوراء الطبيعت کې ورته دليلونه لټوي، دا نو داسې پېچلې وضعيت دی چې مقابله ورسره ډېره سخته وي.

څوک چې وغواړي ټولنه له ديني کرکې او د ديني کرکې له خپرولو پاکه کړي، بايد وښيي چې ټولې ښېگڼې د يوه دين په لارويانو کې نه دي راټولې شوې، او د نورو دينونو او مذهبونو ټول لارويان ناولي او شرور نه دي. سره له دې چې هغه د خپلې دغې دعوي لپاره غښتلي دليلونه او قانع کوونکي شواهد وړاندې کولی شي، خو مخکې تر دې چې خبره دليلونو او شواهدو ته ورسېږي، د کرکې خپروونکي يې په بې دينۍ، زندقي، او انحراف تورنوي.

د ديني کرکې خپرول د دې سبب کېږي چې د نورو دينونو د لارويانو ښېگڼې بېخي ونه وینو، نو د نورو ملتونو د ښو تجربو د استفادې لپاره به هېڅ لاره راته پاتې نه وي. څوک چې په ديني کرکې اخته شي، د نورو دينونو لارويانو ته د خنزير، سپي، خره، او نورو حيواناتو په سترگه گوري او هغوی ناولي او چټل گڼي. په دې لاره نه يوازې دا چې له نورو سره د تفاهم او همکارۍ دروازې بندېږي، بلکې د هغوی پر حقونو د تعرض او د هغوی پر مال او آبرو د تېري لاره هوارېږي.

هغه تبليغات چې د مذهبي کرکې خپرونې پر اساس کېږي، نه يوازې دا چې بد کار نه گڼل کېږي، بلکې د دين خدمت، د مقدساتو دفاع، او د ارزښتونو په لاره کې جهاد هم بلل کېږي. د ديني کرکې خپرولو لپاره مالي سرچينې هم په آسانۍ سره پيدا کولی شو، صدقه او تبرع ورته راټولولی شو، غير انتفاعي موسسې جوړولی شو، ځواکمني تبليغاتي دستگاوې تاسيس کړو او د ځان لپاره بې شمېره مخاطبان پيدا کړو.

د قومي او ژبني کرکې خپرول نسبتاً محدوده دايره لري او ان که د هماغه قوم او ژبې په منځ کې ځينې پلويان هم پيدا کړي، بيا هم ټول خلک يې تر شا نه درېږي، ځکه چې د دې کار بدرنگي ښکاره ده او ان که ټول خلک يې پلوي شي، بيا به هم يوازې د يوه قوم يا ژبې په وگړو پورې محدود پاتې کېږي. بر خلاف، د ديني کرکې خپرول له پولو اوږي او د نړۍ په هر گوټ کې پلويان لرلی شي. د داعش غړي او پلويان د هېڅ خاص قوم او توکم خلک نه دي، تور او سپين، عرب او عجم، اروپايي او آسيایي، او د ډېر ژبو او توکمونو خلک په کې دي.

هغه جنگونه چې د ديني کرکې پر اساس رامنځته کېږي، تر ټولو خطرناکه جنگونه دي ځکه چې قاتل په داسې حال کې قتل کوي چې گومان کوي خدای ته نژدې کېږي او په جنت کې لوړه مرتبه حاصلوي. په داسې جنگونو کې نه يوازې دا چې څوک خپل وجدان نه خوروي او څوک پېښمانېږي نه، بلکې د تلقين په وسيله يې وجدان يو مخ مر کېږي او دا خلک چې هر ډول جنايت وکړي، چورت يې نه وي خراب. دا خلک ان په خپلو جنايتونو فخر کوي او غواړي چې سر لوړي او دننگه غاړه وگرځي او گومان کوي چې بايد د نورو لپاره نمونه مثال وي.

نور بيا